

## Pământul în derivă

GeluOttawa

---

Pe zi ce trece mai deslușesc doar umbră,  
E ceață-n tunelul de apă de ploaie,  
Forțat e pământul pe cealaltă rână,  
Vechiul pod umblător e supt de șuvoaie.

Se topesc, la ordin, coloșii de gheață,  
Omenirea sa aibă-o partida de înot.  
Vulcanii stropesc cu cenușă și lavă,  
Deodată pământu-i pudrat și prea copt.

Pacienți externați din clinici de clonat,  
La îndemnul celor cu mâțe-pestrițe,  
Împing omenirea, pe ură întemeiat,  
În lupanare de valori și credințe.

Hoarde de-aroganți, malefici răspopiți,  
Ne-arondează pe grupuri la bule de vis.  
Când brusc accese se sparg, cu noi dezgoliți,  
Marșul, ghidat de coață, are loc propriu zis.

Și-i zadarnică orice formă de zâmbet.  
Din cer bolnave culori, pe capete, cad  
Dar, vai, cu vraci călări pe fulger și tunet  
Emanciparea e în arest cardiac.

Imensitatea iubirii e în colaps,  
Ultimul ei amfiteatru se dărâmă,  
Necuşetarea e la fiecare pas,  
Ne naștem și sfârșim cruciși în țărână.

Ies limbi de foc din cruci, ca ultim martiriu.  
Idea credinței a pierdut orice sens,  
Până și brazi își pun în frunze doliu  
Și-s îngeri în șomaj din ce în ce mai des.

Asta e a lumii, plănuită, umbră  
Într-o rotundă a marelui ospiciu,  
Perpetuala toratoidă sursă  
Secând în noi un ultim strop de orgoliu.

Gelu Radulescu, Ottawa.